

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 10:
BÍ MẬT TRONG LÒNG ĐÁ

Kỳ 3:

-7-

Sau khi vượt qua sông Hoàng, nhóm công tác ập vào căn lều của Trung và đồng bọn. Ở đây, họ chỉ thấy Phú và Dung vẫn đang quần lấy nhau dưới một tấm chăn mỏng. Khi bị dựng dậy, cả hai đưa đều ngơ ngác. Đến lúc hiểu ra sự việc, chúng bủn rủn ngồi phịch xuống đất và khai ra tất cả những gì chúng biết.

Theo lời khai của chúng, nhóm công tác đến thẳng chân núi Bạch Tượng. Ở đây, họ thấy Tĩnh đang ngồi tréo chân trên một phiến đá ngay trước cửa hang Khẩu. Ở ven sông, có hai thanh niên đang lúi húi đãi vàng. Phạm Thanh tiến thẳng đến trước mặt Tĩnh. Nhìn thấy anh, hấn trùng mắt quát:

-Ê, đi đâu mà?

Phạm Thanh móc trong túi ra một bao thuốc lá Hero và mỉm cười thân mật:

-Người anh em có lửa cho xin tí?

Tĩnh liếc bao thuốc lá rồi thò tay vào trong túi để lấy bật lửa. Nhanh như chớp, Phạm Thanh sấn tới. Chỉ trong một nháy mắt, tên cướp ấy đã nằm còng queo dưới chân anh.

Từ sau những phiên đá, các trinh sát ập tới. Mai Thế nhìn thẳng vào khuôn mặt tái mét của Tĩnh, dần giọng:

-Tên Trung đâu?

Tĩnh đưa tay chỉ về phía sau, nơi núi Bạch Tượng giáp với dãy Sương Mù:

-Thưa, nó đi vào kia.

-Đi đâu? Từ lúc nào? - Mai Thế hỏi tiếp.

-Thưa anh - Tĩnh lắp bắp - Tôi không biết. Nó đã đi vào đó độ khoảng gần một giờ rồi ạ.

-Ở đó có những ai? - Duy Hưng hỏi.

-Dạ - Tĩnh gật đầu - Trong hang ở đó hiện có bốn người. Ba người đang đào đất với một người đeo kính cận.

Mai Thế nhíu mày:

-Người đeo kính cận? Anh ta làm gì trong đó?

Tĩnh lắc đầu:

-Thưa, tôi không rõ. Chỉ thấy thằng Trung dặn là phải trông coi cẩn thận, không cho anh ta thoát ra.

Một thoáng suy tính rồi Mai Thế phân công:

-Duy Hưng cùng với Toàn và Mạnh vòng ra sau núi. Bình và Đông ở lại đây. Tôi và Phạm Thanh vào trong hang.

Trước khi mọi người tản đi, anh dặn thêm:

-Chỉ được nổ súng trong trường hợp cần thiết nhất.

Ba người đang lúi húi lấy đất trong hang tròn mắt nhìn Mai Thế và Phạm Thanh khi họ vừa bước lên nền hang. Nhưng Mai Thế đã kịp thời trấn an họ:

-Ai ở vị trí nào, tiếp tục ở nguyên chỗ đó!

Sau đó, anh tiến đến bên người nhiều tuổi nhất trong cả bọn và chìa cho ông ta nhìn thấy chiếc thẻ công an của mình.

-Tên Trung đâu?

Ông già tròn tròn mắt nhìn anh một lúc rồi áp ứng:

-Không. Ông ấy không có trong này.

Mai Thế nhìn thẳng vào mắt ông già:

-Đúng thế không?

-Dạ, đúng ạ! -Ông già vội vã gật đầu - Chỉ có một anh đeo kính đi sâu vào trong kia thôi.

Mai Thế quay lại Phạm Thanh:

-Cậu ở lại đây canh chừng nhé!

Nói xong, anh bắt đầu thận trọng lần từng bước vào trong lòng hang tối đen.

Cũng vào thời điểm đó, Trung đang bám vào những gờ đá nhẵn thín bên sườn phía Bắc của núi Bạch Tượng. Hắn nhích dần từng thước, bước về nơi có cái miệng thứ hai trên lưng con voi đá. Nhưng có một điều mà hắn không ngờ tới là từ sau một phiến đá bên dưới, Duy Hưng và hai trinh sát đang theo dõi từng động tác của hắn. Khi Trung đã khuất sau một gờ đá, Hưng quay lại nói với Toàn và Mạnh:

-Các cậu cứ ở đây. Để mình lên!

Nói xong, anh cũng bám theo vào những gờ đá và bắt đầu trèo lên theo Trung.

Không dừng lại trong suốt chiều dài của hang, Công đi thẳng đến cái khoảng đá bằng phẳng, nơi có miệng hang lơ lửng ngay trên đầu. Sợi dây hôm qua anh và Trung đã dùng để trèo lên đỉnh núi vẫn còn lơ lửng ở vị trí

cũ. Nhưng Công không để ý đến nó. Anh muốn tranh thủ kiểm tra dự đoán của mình khi không có Trung bên cạnh.

Cái hang đá này ăn dọc theo chiều dài của trái núi. Như vậy, nó đi theo chiều Bắc-Nam. Đường đi của ánh trăng trong hang sẽ là theo hướng Tây-Đông. Điều quan trọng nhất là phải xác định được đường đi của ánh trăng trên khoảngh đá này.

Mãi mê trong những dự tính, Công không biết rằng từ trên miệng hang, khuôn mặt của Trung từ từ lộ ra. Hắn đã nhìn thấy anh đang ngồi xổm trên nền đá bên dưới nên rút đầu lại. Như vậy là hắn đã không đoán nhầm. Hôm qua, khi hai người ngồi nghỉ trên khoảngh đá này, hắn đã nhìn thấy ánh mắt là lạ của Công lướt trên những vách đá. Chính vì mối nghi ngờ đó, hắn đã tìm có lánh mặt và bí mật quay trở lại theo dõi anh. Còn bây giờ, hình như hắn chỉ còn có mỗi một việc là chờ đợi.

Trong cái hang này, đây là đoạn duy nhất ánh trăng có thể rọi tới. Nhưng ánh trăng cũng chỉ có thể vạch một đường rất ngắn trên đá. Để xác định được con đường này, có thể thay bằng ánh nắng mặt trời. Công trầm nghĩ như vậy và bắt đầu chăm chú quan sát trên nền đá. Nhưng điều đó không phải là dễ, còn anh thì không có thời gian để chờ đến trưa, khi mặt trời lên cao và rọi thẳng qua miệng hang phía trên vì Trung có thể quay trở lại bất kỳ lúc nào.

Cuối cùng, bằng những cố gắng và sự phỏng đoán của mình, Công đã tạm thời ấn định được một vạch ngắn trên nền đá. Anh dùng búa thận trọng gõ lên tất cả những điểm nghi ngờ trên vách đá phía Đông của vòm hang.

Tiếng búa vang lên trong hang, bị các vách đá dội lại nghe giòn giã và khô khốc như tiếng pháo nổ. Những âm thanh ấy làm Trung bật choàng dậy. Hắn lại thò đầu ra ở miệng hang và chăm chú nhìn xuống bên dưới. Trong ánh sáng mờ mờ, hắn thấy Công đang lom khom, vừa gõ vừa áp tai vào vách đá để nghe ngóng. Trung cắn môi suy nghĩ. Hắn quyết định sẽ chờ thêm một lúc nữa. Cái sức hút bên dưới làm cho hắn không thể rời vị trí quan sát của mình và cứ vắt người bên trên, nhìn thẳng xuống dưới nền đá mà không hề

biết rằng nhất cử nhất động của hắn đã không qua được đôi mắt của Duy Hưng sau một gờ đá cách đó khoảng hai chục thước...

Trong khi đó, bên dưới lòng hang, Công vẫn đang say sưa gõ và lắng nghe trong vách đá bằng một sự chăm chú đặc biệt.

Những tiếng búa của Công gõ vào vách đá trở thành những âm thanh dẫn đường cho thiếu tá Mai Thế. Anh mãi miết bước và cuối cùng đã đến nơi lòng hang bắt đầu ăn chéch lên. Từ đây, tiếng búa nghe càng rõ hơn. Mai Thế thận trọng lần từng bước.

Sau một chỗ ngoặt, Mai Thế bỗng đứng ngây ra. Anh nhìn thấy một cái vòm hang giống như một căn phòng hình tròn với cái nền đá khá bằng phẳng. Ở đây, ánh sáng từ bên trên chiếu xuống cho thấy một người dáng gầy gò đeo kính cận đang cúi lom khom bên vách đá. Mai Thế vội vã nép mình vào sau chỗ ngoặt. Từ nơi anh đang nấp tới chỗ người kia chỉ cách nhau khoảng chục thước nhưng là một đoạn dốc trơn tuột. Anh im lặng chờ đợi.

Lần trong những âm thanh rần rần của các vách đá, bỗng vang lên một âm thanh khang khác. Đó là loại âm thanh hơi trầm giống như khi người ta gõ vào mặt một cái trống lớn. Công dừng lại. Anh gõ tiếp thêm vài cái nữa nhưng khê hơn để xác định phỏng đoán của mình. Những âm thanh lạ chỉ vang lên trong một diện tích hình tròn có đường kính khoảng nửa thước. Không còn nghi ngờ gì nữa. Đây chính là cái mà anh đang tìm. Công lấy cái chòong và búa trong ba lô mà Trung đã trang bị sẵn cho anh rồi bắt đầu thận trọng đục vào vách đá.

Tiếng chòong vang lên thay cho tiếng búa như có một sức hút khủng khiếp đối với Trung. Hắn bám vào sợi dây, tụt nhanh xuống. Chỉ trong khoảng nửa phút, hắn đã đứng sừng sững trên nền đá ở ngay sau lưng Công mà anh không hề hay biết. Dưới mũi chòong của anh, những lớp bột đá trám bên ngoài đang bong dần ra, để lộ một vòng tròn trên vách đá. Cuối cùng, bằng một cú bẩy nhẹ, Công đã tách ra khỏi vách đá một phiến đá hình tròn

có độ dày khoảng bảy phân. Cái nắp ấy rơi xuống, để lộ một cái hõm đen ngòm, ăn sâu vào trong vách đá chừng độ nửa thước.

Trung đã nhìn thấy tất cả những điều đó. Khuôn mặt của hắn tái đi và những thớ thịt bỗng nhiên co giật làm cho khuôn mặt của hắn bỗng chốc biến dạng trông thật đáng sợ. Hắn lặng lẽ thọc tay vào thắt lưng, rút ra một cái búa nhỏ. Hắn hít một hơi thở thật sâu trong khi đôi mắt nảy lửa nhìn như dán vào cái gáy của Công đang lom khom trước vách đá.

Ngay từ khi Trung xuất hiện đột ngột như từ trên trời rơi xuống, thiếu tá Mai Thế đã hiểu rằng sẽ có một vụ giết người xảy ra nếu anh không hành động thật khéo léo và kịp thời. Nhưng với khoảng cách và nhất là độ dốc từ nơi anh đang ẩn nấp tới khoảnh đá trước mặt sẽ làm giảm tốc độ hành động. Nếu anh nhảy đến, nhất định đối tượng sẽ có đủ thời gian chống cự. Không còn cách nào khác, Mai Thế rút súng ra cầm tay. Anh dự tính chỉ cần bắn một phát thật chính xác để vô hiệu hóa khả năng của tên cướp này.

Trong khi đó, đại úy Duy Hưng cũng đã bò tới bên miệng hang trên đỉnh núi và cũng đang căng óc tính toán một phương án hành động. Từ trên miệng hang xuống đến khoảnh đá bên dưới sâu khoảng hơn chục thước và được nối bằng một sợi dây mà tên kia vừa sử dụng để xuống lòng hang. Không chút đắn đo, Duy Hưng quyết định cũng sẽ xuống dưới theo cách này.

Như vậy là cùng một thời điểm, Mai Thế và Duy Hưng từ hai vị trí khác nhau đang tính toán phương án tiếp cận Trung. Nhưng bản thân Trung thì lại không hề biết tới những điều đó. Đối với hắn khi ấy, cái thu hút duy nhất và mạnh mẽ nhất là Công và cái hõm đá mà anh vừa phát hiện ra. Cũng giống như khi nhìn thấy Hải đang đập tấm bia hai lớp trên núi Chân Thần, hắn quyết định sẽ hành động thật bất ngờ. Lần này thì hắn tin chắc của cải của dòng họ Dương đã ở trong tay hắn.

(Còn nữa)

Đức Dũng